

UNA MISSIÓ DE COR

Hi havia una vegada dos germans, en Diego i l'Alba, que compartien un interès especial amb el mar. Aquell estiu, les seves vacances a la Platja del Prat no serien unes vacances qualsevol. La mar estava moguda, amb més onades de les habituals que trencaven amb força contra la sorra.

De sobte, van escoltar un soroll, que semblava un so de patiment. Sense dubtar-ho, es van posar les ulleres de bussejar i es van endinsar al mar, guiats per la curiositat d'aquell soroll i les ganes d'ajudar.

Sota l'aigua, la imatge els va deixar paralizats: un petit dofí estava atrapat, immobilitzat per una xarxa de plàstics que se li clavaven a la pell. L'animal els mirava amb els ulls plens de por, com si demanés auxili. Els germans van sentir una barreja de tristesa i ràbia en veure com les deixalles dels humans podien fer tan mal a aquell animal.

Amb molta cura per no espantar-lo més, van decidir trucar al CRAM i van esperar al costat del dofí, protegint-lo de les onades fins que van arribar els experts per ajudar-lo. El dofí va ser traslladat a una piscina adequada per a ell, on l'Alba i el Diego el visitaven sovint. Veure com poc a poc recuperava les forces i com les seves ferides cicatritzaven va ser molt especial i emotiu.

Finalment, després d'uns mesos de cures i molta estima, el dofí va estar totalment recuperat i sa. En Diego i l'Alba van acompanyar a l'equip del CRAM a alta mar i el van alliberar. Quan van obrir la comporta, el dofí va lliscar cap a l'aigua amb una agilitat sorprenent. Els dos germans es van agafar de la mà, emocionats. De sobte, a pocs metres de l'embarcació, van aparèixer tres aletes més: era la seva família, que l'havia estat esperant durant tot aquest temps. Amb un darrer salt sobre les onades, el dofí semblava donar-los les gràcies abans de desaparèixer, deixant en el Diego i l'Alba una promesa: cuidar sempre del mar perquè cap altre amic hagués de patir mai més.

